

קולנוע

המופלאים, את הפנטזיה, וגם נהיה חייבים לו את הצילום, סרטם השני, הנורא-מצחיק, של חיפושיות-הקצב — כשזוכה לראות אותו.

לסטר אינו אנגלי, כפי שאפשר היה לחשוב. הוא אמריקאי, בן 33, גדול, רזה, קרח בקצה הגולגולת, ושעיר משני צדדיו. "את הקאריירה שלי התחלתי עם פיטר סלרס" הוא מספר. "ישבנו ושתינו קפה, ופתאום עלה בדעתי שאפשר לעשות אותו סקיי סוריאליסטי. מין בדיחה ממוסכת. סרט אילם, ללא מילים. הוא הסכים, נתן לי את המצלמה, והעמיד עצמו לפניה. זה היה סרט ארוך של 11 דקות. הייתה לו הצלחה עצומה, והוא כמעט קיבל את האוסקר."

האוסקר הגדול ביותר בחייו. לא חר ההצלחה הראשונה ביום לסטר סרט פופולרי, בשם עכבר על הירח. אבל ההצלחה האמיתית שלו החלה עם לילה של יום ספר. סרטם הראשון של החיפושיות "עשיתי כל מה שביכולתי", הוא מסביר את הצלחתו, "כדי לספק את פולחן האי-שיות שלהם. אסור לשנות אותם. הקהל רוצה אותם כמות שהם."

אחרי שקיבל את הפרס הראשון בקאז, עבור הפנטזיה, החלו כולם להעריך אותו, ולהתעניין בסרטיו הנוכחי, מקרה מוזר בדרך לפרוס. אותו הוא מצלם בספרד, על רקע התפאורות הממושכות של נפילת הר איפריה הרומית. בסרט משתתף גם באסי סר ("הפנים") קיטון, הקומיקאי הגאוני של הסרט האילם, בעל הארשת הקפואה. איך הצליח להחזיר את קיטון אל הבד? "אני לא יודע, אבל אני מאושר שעשיתי את זה. זה האושר הגדול ביותר שהיה לי בחיים. אני מרגיש כאילו אני מביים את אלוהים."

כיום הוא יכול להיות מאושר, ולביים כל סרט שהוא רוצה. רק אמביציה אחת שלו לא הוגשמה: "כל העולם קורא לי דיק", הוא מתלונן, "ואני כל כך שונא את זה. כל חיי השתוקקתי להקרא ריצ'ארד, ואף אחד לא קורא לי ככה. כולם זורקים לי את הדיק הזה לפרצוף."

יומן החדשות

המרקיו דה לאפאייט ישב במסעדה עם ידידים ואכל. אל אותה מסעדה נכנס **פיטר אוטול**. המרקיו ניגש אליו והזמין אותו לשבת בחברתו. פיטר אוטול הסתכל אליו והעיק לו בוקס בשיניים. "חשבתני שזה היה מישור אחר שהייתי חייב לו מכות", הוא הצטחק אחר כך. אבל בינתיים התרגנו המרקיו וקילל אותו קללה כפולה: "אתה אנגלי מטונף", אמר לו. פיטר אוטול הכה אותו על זה עוד פעם. הפעם בכוחה. ה"מרקיו הגיש נגדו תביעה משפטית. גם את **ג'ולי אנדריוס** כבר הכניסו למיטה, חצי ערימה. עשה לה את זה אלפרד היצ'קוק בסרטו הווילונות המוסטים. • בזמן הופעת ארבעת המופשיות בגלגל התעלפו 50 נערות. 130 אחיות הקימו אותן לתחייה. • **פרנצוא פריפו** עומד להתחיל בקריירה של במאי תיאטרון. הוא עומד לביים את כחול הזקן של רוברט יאנג. • לאחר הרבה חיפושים נמצאה סוף סוף כוכבת לקאזינו רויאל, הגיימס בונד החדש, זאת **ההימ אורסולה אנדרס**. עדיין לא יודע מי יהיה הגיימס בונד שלה, אבל אם הם ימשיכו בחיפושים אולי הם ימצאו את **שון קונרי**. • מה הן ריוות ממני? מתלונן **מרצ'לו מסטריואני**, הקאנובה של שנות השבעים, "הן חושבות שאני גבר עליון, שאני שופע הרמונים. זה אדיוטי. אני בסך הכל בן-אדם שמתאחה שלא ית' או לי, ושלא יקראו לו קאנובה. 1964, 1965, 1966, ושיתנו לו לישון בלילה." • אילו ידעה ליו **לייזר** לשיר היא היתה ממשכנה להיות בת-זוגו של בעלה במינסה המוסיקאית של היה שלום, מר צ'יפס. כיוון שהיא לא יודעת לשיר, תהיה לו בת-זוג אחרת: **ג'ולי כריסטי**. • אולי נמאס לשמוע מה אומרות שחקניות ערומות על העירום שלהן, בכל אופן, זה עדיין לא נמאס. "כשאני התפשטתי", אומרת **בריג'יט בארדו**, "כל העולם התרגו עלי. כשאני מורדו התפשטה, כולם אמרו כמה שזה יפה. עכשיו כבר כולם רגילים, ואף אחד לא שם לב כשאני מופיעה ערום מה". לא מעניין? • בכל אופן, זה בדאי מעניין: השערות של **מריקו ברנרדו** נושיות.

הקריירה שלו, "הייתה לספר את הנושאים שלי, עלידי סרטים, בצורה כזו שהצופה החוזה בהם יאמין להם."

"הקהל אינו כה דל ברוחו כפי שמאמינים המפיקים. הוא רוצה שיראו לו את החיים האמיתיים כמו שהם: קשים, ערומים, חסרי-תכלית ומלאי-איש. אין טעם לרמות אותו."

בגיל 45 הוא הפסיק לביים סרטים, המשיך להופיע כשחקן. בארץ הוקרנו סרטי האסליה הגדולה, שם שיחק את הקצין הגרמני, ושדרות סנסט, שם הופיע בתפקיד עצמו — הבמאיל-שעבר של הכוכבת הגדולה.

בתפקיד במאיל-שעבר המשיך לחיות 30 שנה אחרי שחזר לביים. ב-12 למאי 1957, הוא מת.

מחיה למיטה

קאנובה 70 (ביוהודה, תל-אביב, אי-סליה) מי שרוצה לדעת מה זה הימור של עניים די לו להסתכל בצילומי הכותרות של קאנובה 70: הכותרת קאנובה 70 מטילה על המסך, הכותרת בהשתתפות וירנה ליו מופיעה בקצה.

הכותרת קאנובה 70 רודפת אחריה ר

מאסטריואני ופיפי
מה הן רוצות ממנו?

מכסה אותה. הפסקול משמיע ציחקוקים ואנחות. יתכן שזה מצחיק, אבל זה כליך חלגרי, גס, ברור, ללא שום רמזים, עד שזה משאיר טעם רע, וחוסר רצון לשבת ולחזות ב"המשך הסרט."

הקאנובה של שנות השבעים (מרצ'לו מסטריואני) לא יודע מה זאת אהבה. הוא מסוגל לחשוך באשה רק כשעומדת בפניו סכנה של בעל העומד לחזור הביתה, של בעל קנאי, של אבא קנאי, של אח העומד לחזור הביתה, של אנשים ורים העומדים להגיע למקום, של הורים העומדים להגיע כל רגע, וכן הלאה.

הוא לא מתעניין, הוא בורח ממיטה ל-מיטה, עד שהוא מגיע למיטה שיש אשתו וממשיך לברוח. אילו רק היה עושה את זה בדרכים שונות, ומחליף את ההומור שלו מפעם לפעם.

הסרטה

דיק בדרדו לבורוס

לריצ'ארד לסטר, או דיק לסטר, כפי שקוראים לו, אנחנו חייבים את ארבעת

סרטים

הגיבור הנורא

ריצ'ארד לב הארי (תמר, תל-אביב, ארצות-הברית) ריצ'ארד היה אמן נורא. היה לו לב של אריה, והוא אהב את ה"מוסלמים הטובים. קנט, הסקוטי, היה גם כן אמן, וגם סלאח אידין היה אמן, יפה, והיו לו עיניים כחולות משגעות.

אז ריצ'ארד הלך למות. כי הרעים במחנה שלו הרעילו אותו. אבל הסקוטי שאהב את הבת-דודה שלו, זאת אומרת של ריצ'ארד, הביא לו רופא מוסלמי שרופא אותו. אבל הרופא התאהב מיד בבת-דודה, שגם הסקוטי היה מאוהב בה.

לא חשוב. בינתיים הרעים רצו להרוג את המלך ואת הסקוטי ואת סלאח אידין. הם הרעילו את הכלב, וגנבו את הדגל ועשו כל מיני מעשים גועלים. אפילו חטפו את הבת-דודה לפני שהיא החליטה עם מי להתחתן.

אבל בעד זה הסקוטי הרג את כולם. גם סלאח אידין הרג את כולם. וגם ריצ'ארד. טוב להם, פעם שנייה שידעו. איוה סרט נהדר.

גומות החן

אמנות האהבה (חן, תל-אביב, חן ירושלים: ארצות-הברית) אין ספק שאלקה זומר היא יפהפיה. אבל כשהיא רוחפת את שתי גומות-החן שלה מול המצלמה יש לה הבעה מעניינת וקסם אישי כמו לעדר פרות.

דיק חאן דיק מתאמן להיות קומיקאי. הוא יכול להוציא מהכלים גדוד של אנשים בעלי הומור — כל כך הוא מתאמן להציח אותם. הוא מכרכר ומפזז בכל עור, משמיע קולות מרגיזים, נופל, קם ונופל, וכל הזמן עושה פרצופים של הדיוט. גיימס גארנר לא זקק לשום העזריות. די לו להראות את הפרצוף של עצמו. כל מה שאפשר להגיד לזכותם של השחקנים זה שהם נראים גאוניים בני-אלמות, לעומת התסריט והסרט בו הם מופיעים.

ראשומון האמריקאי

משפט תקיפה (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) הוא המהדורה האמריקאית של ראשומון. מרטין ריט לקח את הסרט של קוראסאווה, ביים אותו לפי ההוראות של קוראסאווה, העמיד את המצלמה בזוויות של קוראסאווה. בכל זאת, לא יצא לי משום מה סרט גאוני כמו של קוראסאווה, אלא סתם פלגיאט.

מעניין שכאשר מרטין ריט מביים את מרטין ריט במקום את קוראסאווה, הוא מגיע לתוצאות נפלאות. אבל אחרי שעשה את קצה העיר והחושנים הוא קיבל שם של במאי סוג א', ומאז הוא נח על זרי הדפנה שלו, ועושה רק סרטים בינוניים. אבל מה, יש לו עתיד. אחרי שנמר את משפט תקיפה הוא יכול כבר לגשת לביים 8½.

מלכה ללילה אחד

המלכה קלי (מועדון צוותא, תל-אביב, יום שני, 24 לינואר) "בזמנו, בתקופת ה"סרט האילם, לא היה דרוש לנו הדיבור. אנחנו דיברנו עם הגוף, עם הפנים", אומרת גלוריה סואנסון, הכוכבת הזקנה והנשכחת בשדרות סנסט. כדי להמחיש את דבריה — היא מקרינה על מסך-הקולנוע שבביתה קטע מסרט ישן ומופלא. שם הסרט — המלכה קלי.

כמו בשאר סרטיה האילמים שביים אריק פון שטוריהיים — קורנת אישיותה מן המסך. אין דבר שהשחקנית הזאת לא יכלה להגיד בתנועות, במבטים, בהבעות פניה. היא דיברה עם כל אבר בגופה עם קצות ציפורניה, ועם שורשי שערותיה. במלכה קלי היא נערה צעירה המבלה לילה בארמון נהדר, עם המלך לעתיד. היא חניכת מנזר. הוא מלך. הוא עומד להתחתן עם המלכה. איש מהם אינו יכול לברוח מהמקום אליו הוא שייך. בכל זאת הם יוצאים לעצמם אשליה, חלום לילה אחד. הם משחקים, לילה אחד, את המלך והמלכה. בבוקר מסתיים החלום. הנערה מגורשת מהארמון.

המלכה קלי הוא סרטו האחרון של אריק פון שטוריהיים. אחד מגדולי הבמאים שהיו אי-פעם, כפי שמגדירים אותו ספרי ההסטוריה של הקולנוע. "מסרתי כבמאי", הוא אמר, לאחר סיום

בשבוע הבא ובכל שבוע
נפתחים קורסים חדשים

- ★ מינהל עסקים BUSINESS ADMINISTRATION
- ★ תכנון ותכנות PROGRAMMING למחשבים אלקטרוניים
- ★ הפעלת מכונות "נשינול" NATIONAL
- ★ נקבות אי.בי.אם. IBM
- ★ הנהלת חשבונות לסוגים ג' ד'
- ★ פקידות וקורסופונדציה
- ★ כתיבה במכונה בשיטה עיזרת
- התיעוצות חנים בכל שעות היום

ROJA-NET
jeunesse

הספרי
הצרפתי
המעולה
השומר על
תסרוקתך
יום תמים

החודש נפתחים
קורסים חדשים

נקבות

I. B. M.

קבוצות בוקר וערב

פרטים והרשמה: 12-9; 7.30-4

אופק
רח' יהודה הלוי 57
טל' 621087 ת"א